

Овим речима могло би се описати актуелно стање „нације“ у равнодушном ишчекивању обећаног бола. То је осећање жртве којој је дато у изглед све осим смрти, да би јој се на крају, у изненадном обрту, ускратило свако осећање и сваки осећај. Ово је најсавршенији начин мучења примењен на велику циљну групу. Вештина ратовања доведена до своје кулминације. Нема рушења нити разарања – само млако а бескрајно море безвољности.

Већ од средине прошлог века, чим је обзнањен почетак епохе људских права, уложен је велики труд да се нађу начини да се социјално-психолошким средствима паралише воља великих група људи. Решење су нашле најумније главе у блокади вољног апарата која се може постићи продуженим атаком на морално-емоционалну осовину човека.

Како дугим погледом умртвити жртву

На нашој популацији у последњих двадесетак година испробане су све методе поништавања идентитета и самопоштовања које доводе до коначног и потпуног потчињавања жртве. Почело се разбијањем мултиетничке заједнице, наставило грађанским ратом, потом економском и културном блокадом, затим бомбардовањем реалним разорним средствима и окупациом дела територије, па присилним увођењем тржишта, и стигло до моралног изругивања.

Непријатељ ни сам није могао очекивати да ће експеримент прометеизације изненада остварити снажан психолошки ефекат. Циљ је постигнут скоро симултаним доношењем важних судских одлука којима се коначно стигматизује читав један народ. После тих одлука странаца чули смо и глас сопствене власти. Он нас упозорава да уколико нисмо спремни да трпимо бол, наша деца неће имати шта да једу. А бола нема па нема! Уз то и деце понестаје. Тако се и перспектива бола и глади урушила.

(Без)болна пловидба у Европу која нестаје

Пише: Драган Митровић
среда, 12 децембар 2012 12:06

Наравно, иако смо ефикасно морално, вољно и емоционално анестезирани, још увек разумемо да смо као народ раскомадани, и да ако не пристанемо на постојеће територијално комадање, следи ново територијално комадање. Из оближњих амбасада већ можемо чути сасвим пријатељски звук оштрења ножева.

И како јој сугерисати да је реално мртва

Наше стање слично је најружнијем сну из кога нема буђења. У том кошмару можемо да замислимо Европу која би нас радо пробудила, под условом да више никад не будемо исти. Можемо да замислимо над собом и свога мучитеља, у лику најбољег пријатеља, који смишља нове методе психолошке имобилизације. Можемо да се присетимо и свога рођака коме не верујемо, и коме не смемо да се обратимо за помоћ. Целат будно мотри сваки наш покрет, иако смо парализовани, и читава наше мисли које су већ постале сасвим провидне.

И источна и западна обала све су даље од нас. Чамчић који се љуљушка у струји на средини реке надгледа свемоћни крмарош. Помало смо задовољни што не можемо ни лево ни десно, ни тамо ни овамо, већ само напред у амбис обећаног сусрета са једним обећањем према коме смо програмирано равнодушни.

Можемо себи да дозволимо и злурадост. Нећемо страдати само ми и наша деца, већ и они међу нама који су нас већ опљачкали да бисмо што пре имали што мање. Толико ружних ствари и једно једино ружно путовање, а све неочекивано безболно!

Ето, да би нам било лакше, можемо да замислимо да са нама тамо у даљини нестаје и Европа. Једино није могуће замислити нестанак чамције и његово велико, свеобухватно наручје. Али и то је утешно, јер нам он пружа необорив доказ да је наш сан потпуно

реалан.

А потом је спречити да се било када пробуди

Тако стижемо до сазнања да толико хваљена реалност реалности и није оно најгоре што нам се десило. Постоји још моћнија реалност неостварених снова и неиспуњених обећања! Јер наш неостварени сан нечији је сан који се свакога дана све више остварује, и то нас поново повезује у једну планетарну заједницу. У једно савршено друштво у коме о свему неко води рачуна, и стара се о свакој врсти реда. А ред свих редова је редослед остваривања снова! Тако ће се једном, када и сами дођемо на ред, остварити и наш мали сан у виду једног брзог буђења из сугерисаног кошмара.

На парадоксалан начин, неиспуњено обећање бола и нежељена перспектива глади, помаже нам да се опустимо, да се сасвим препустимо, да видимо шта ће бити! Да будемо савршено кооперативни! Да сагледамо колико далеко се простире пројектована реалност. Да је одмеримо својим свежијим историјским памћењем. Да ли је то сто, двеста или триста година? Можда чак оних митских пет стотина година? Ако смо могли да издржимо набијање на колац, зашто не би могли да поднесемо набијање на правду? Или да очајавамо због тамо неке глади наше деце? Време је још увек неуништиво, и свакако ради за нас. Ако преживимо, наравно.